

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 176/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť E. P. – R., H., zastúpeného JUDr. A. M., Advokátska kancelária, H., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 62/2003 z 23. apríla 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 53/2008 z 29. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. P. – R., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2010 doručená sťažnosť E. P. – R., H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 62/2003

z 23. apríla 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 53/2008 z 29. septembra 2009.

Sťažovateľ v úvode sťažnosti uviedol, že sťažnosť *„podáva po vyčerpaní možných opravných prostriedkov, v zákonom stanovenej dvoj-mesačnej lehote od odloženia podnetu k podaniu mimoriadneho dovolania Krajskou prokuratúrou v Prešove rozhodnutím doručeným dňa 8.2.2010...“*.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania v postavení odporcu o zaplatenie sumy 200 000 Sk s príslušenstvom. V uvedenej právnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 2. mája 2005, ktorým zaviazal sťažovateľa zaplatiť navrhovateľovi sumu 95 847 Sk s príslušenstvom.

Na základe odvolania podaného sťažovateľom krajský súd (v sťažnosti nijako neoznačeným rozhodnutím) zrušil rozsudok okresného súdu ako *„nepreskúmatel'ný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov“*. Po vrátení veci okresný súd doplnil dokazovanie a vyniesol rozsudok (9. februára 2007), ktorým zaviazal sťažovateľa zaplatiť sumu 75 000 Sk s príslušenstvom.

Sťažovateľ podal opätovne odvolanie proti rozsudku okresného súdu s odôvodnením, že sťažovateľ *„... v priebehu celého doterajšieho konania nikdy netvrdil, že mu žalobca niekedy požičal sumu 200 000,- Sk a žiadne peniaze od neho ani neprevzal“*. Krajský súd opätovne zrušil uznesením z 3. mája 2007 rozsudok prvostupňového súdu, keďže okresný súd *„pri vykonaní dokazovania nepostupoval podľa jeho predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia 3 Cob 53/05-120, kde bolo presne uvedené, čo je úlohou súdu prvého stupňa, a zároveň odvolací súd konštatoval, že táto úloha súdom prvého stupňa nebola splnená“*.

Ďalej sťažovateľ uviedol: *«Po opätovnom rozhodnutí okresného súdu, sťažovateľ podal odvolanie. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného, kde konštatoval, že „súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj náležitý právny záver.“»*

Sťažovateľ je toho názoru, *„že rozhodnutiami prvostupňového súdu Okresného súdu Humenné sp. zn. L2 Cb 62/2003 a odvolacieho súdu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3*

Cob 53/008 zo dňa 29.11.2009 bol porušený zákon“. Svoj názor opiera o túto argumentáciu: „rozhodnutie odvolacieho súdu je tak v rozpore s jeho predchádzajúcimi právnymi názormi a s vykonaným dokazovaním a to naviac za situácie, keď na odvolacom pojednávaní žalobca a tiež jeho právny zástupca tvrdili, že v skutočnosti nedošlo medzi účastníkmi konania k žiadnej pôžičke vo výške 200 000,- Sk a žalovaný ani žiadne peniaze od žalobcu nikdy nedostal.“

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby nálezom takto rozhodol:

„1. vyhovel sťažnosti sťažovateľa a vydal nález, že v konaniach, ktoré bolo na všeobecnom súde dovriešené na Krajskom súde v Prešove rozsudkom 3 Cob 53/2008 zo dňa 29.11.2009 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné 12 Cb 62/2003 zo dňa 23.4.2008 boli porušené práva sťažovateľa,

2. zrušuje rozsudky označených súdov a vracia vec Krajskému súdu v Prešove na opätovné prejednanie a rozhodnutie.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa pri prerokovaní tejto sťažnosti v prvom rade vysporiadal s nedostatočným označením základného práva v sťažnosti a v samotnom jej petite, kde ich sťažovateľ bližšie nešpecifikoval, pričom vychádzajúc z obsahu celej sťažnosti ustálil, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade z dôvodov ďalej uvedených právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa vyplývajúcim z ústavy a listiny mal, resp. má krajský súd v odvolacom konaní, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu pod sp. zn. 12 Cb 62/2003 z 23. apríla 2008, bolo prípustné odvolanie (ktoré sťažovateľ aj podal). Preto bolo v právomoci krajského súdu v rámci odvolacieho konania poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, čo zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti bol ústavný súd nútený odmietnuť pre nedostatok právomoci.

Ústavný súd pripomína, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti

po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu pod sp. zn. 3 Cob 53/2008 z 29. septembra 2009, ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Cob 53/2008 z 29. septembra 2009 nadobudol právoplatnosť 16. novembra 2009. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 12. apríla 2010. Na prvý pohľad je teda zrejmé, že sťažnosť bola doručená ústavnému súdu v značnom časovom odstupe po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene. Z tohto dôvodu ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Ústavný súd bez toho, aby sa tým osobitne zaoberal, už len poznamenáva, že počítanie ustanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia v sťažnosti uvedeného odloženia podnetu k podaniu mimoriadneho dovolania Krajskou prokuratúrou v Prešove (8. februára 2010) nemá žiadnu právnu relevanciu, pretože toto rozhodnutie sťažovateľ svojou sťažnosťou ani nenapáda.

Nad rámec toho ústavný súd považoval za potrebné upozorniť na nedostatky sťažnosti, ktoré spočívajú v týchto skutočnostiach: 1. sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil splnomocnenie na zastupovanie advokátom; 2. sťažovateľ nepripojil ani kópie právoplatných rozhodnutí súdov, ktoré sťažnosťou napáda; 3. v petite neboli identifikované práva, k porušeniu ktorých malo dôjsť; 4. samotný petit sťažnosti je nevykonateľný, pretože sťažovateľ žiada zrušiť rozsudok okresného súdu, ako aj krajského súdu a vrátiť vec na prerokovanie a rozhodnutie krajskému súdu; 5. odôvodnenie sťažnosti je nepresné a neurčité (napr. pri popise jednotlivých rozhodnutí súdov chýba ich označenie spisovou značkou a dátumom rozhodnutia, resp. sú tieto dátumy chybné). Takéto nedostatky podania, a to najmä s prihliadnutím na právne zastúpenie sťažovateľa advokátom, sú rozhodne dôvodom, pre ktorý by ústavný súd bol oprávnený odmietnuť sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitosti bez toho, aby sťažovateľa na ich odstránenie vyzýval.

Ústavný súd na základe uvedených dôvodov o sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2010